

Búcsú Vajnai Ernőtől

Kivételes tudású és kivételesen sok tapasztalattal rendelkező embertől búcsúzunk. Vajnai Ernő egy hosszú fejezet szerzője a magyar termelőszövetkezeti mozgalom aranykönyvében. Hosszú, dolgozó évei alatt sok elismerésben és kitüntetésben részesült. Országos szintű és léptékű munkájának elismeréseként a Mezőgazdasági Szövetkezők és Termelők Országos elnöksége kiemelkedő szakmai és érdekképviseleti tevékenységéért a díj alapításának évében, 2004. május 4-én a MOSZ Életműdíját adományozta neki. Nyugdíjasként is sokáig aktív tagja volt a szövetségnek.



Vajnai Ernőnek igen nehéz volt az életútja, és ez nem szólam. A második világháború kezdetébe született bele, és első eszmélések meg kellett tapasztalnia, hogy milyen nehéz az élet a tanyavilágban. Szülei ugyanis földművesek voltak, akiknek évről évre újabb és újabb földterületet kellett bérelnie a 11 tagú család eltartására. Ez azzal is együtt járt, hogy évente el kellett költözniük.

Vajnai Ernő szülei a nehéz körülmények ellenére kifejezetten olvasottak voltak, és aktív tagjai az akkori tanyavilág jellegzetes intézményrendszerének, az olvasóköröknek. Kilenc gyermekükről nemcsak gondoskodtak, hanem a tanulásban is támogatták őket. Ilyen nagy családban felnőni sokszor nem könnyű, de sok jó dolog éri az embert, mivel a szeretet, az összetartás minden nehézségen átsegíti a családi közösséget.

Vajnai Ernő a hódmezővásárhelyi gimnázium elvégzése után Debrecenben szerzett agrármérnöki diplomát. Az egyetem után lépett be egyetlen munkahelyére, a mostani nevén hódmezővásárhelyi Hódcsillag Mezőgazdasági Szövetkezetbe, ahol gyorsan haladt a ranglétrán. Előbb főállattenyésztő lett, majd 1972-ben megválasztották az ország akkor legfiatalabb szövetkezeti elnökének.

Egész munkásságát végigkísérte, hogy kereste az újabb és újabb, a jobbnál is jobb megoldásokat. Ennek köszönhető, hogy olyan sok újítást és több szabadalmat hozott létre munkatársaival. Édesapjától örökölte az egész életét és munkáját átható, rá talán leginkább jellemző elszántságot, a kitartó küzdeni tudást és újító szándékot. Szeretett dolgozni, és nagyon sokat tudott dolgozni. Nem volt rest kivenni a részét bármilyen munkából, legyen szó akár a háztáji kapálásáról, akár valamilyen közösségi munkáról. Nagyon komolyan vette, hogy felelősséggel tartozik azokért az emberekért, azokért a



Vajnai Ernő (1939–2020)

közösségéért, akikkel együtt dolgozott a szövetkezetben.

Az ott végzett hűséges munkájának végső elismeréseként a Hódcsillag Szövetkezet közgyűlése örökös tiszteletbeli elnökének választotta.

Vajnai Ernő még az a fajta mezőgazdász volt, aki természetes közegeként gondolkodott a természetről, a tájról, az ott élő növényekről, állatokról, és mindezeknek az emberhez való viszonyáról. Mélyen szerette és tisztelte a természetet és az embereket. Ha kellett, mert gondok adódtak, nagy empátiával fordult a kollégái felé. Szikáncson, Erzsébeten és Batidán házhelyet biztosított nekik, segítette a letelepülni és építkezni szándékozókat. Sokszor ő volt a víz-, a gáz-, az elektromos vagy az úthálózat kiépítésének fő szervezője, amelyek révén újabb és újabb házak és utcák épülhettek. Segítette óvodák, iskolák és különféle közösségek működését. Sok-sok küzdelem és harc jellemezte munkáját, amivel mindig haladást, előrejutást igyekezett elérni, legyen szó akár

termelésről, akár hatósági engedélyeztetési problémáról. Mindig a jó megoldást kereste.

Nyugdíjas éveiben több időt szentelt a szeretett családjának és kedves időtöltéseinek, a festésnek és a vadászatnak. Fiatalon szerzett szívbetegsége egész életét végigkísérte. Amikor 1996-ban sor került első szívbillentyű-beültetésére, a szokásos balatonfüredi rehabilitációs kezelés helyett mégis visszament dolgozni. Szokása szerint ekkor is kapált hajnalban pár órát a háztájiban – még munkába menet előtt. Szegény felesége kétségbeesett, hogy mi lesz így vele? Nem volt könnyű megnyugtani, de az idő Ernőt igazolta: abban az időben 5 év volt a szívűtéten átesők átlagos túlélési kora – ő viszont szépen javította a statisztikát. Végig, a betegsége során is, mint egész életében oly sokszor, rációzott a szokásos történésekre. Tette mindezt többnyire kedélyesen, derűsen, időnként csibészes mosollyal az arcán.

Hadd idézzük fiát, Zoltánt: „Hálás vagyok azért, hogy 1996-ban született fiam úgy nőhetett fel, hogy két élő nagyapja lehetett, akiktől módja volt sokat tanulni a földről, a mezőgazdaságról és a természetről. Én magam is agrármérnöként végeztem, és bár nem a szakmában dolgozok, továbbviszem a természet, a föld, a vidék, a mezőgazdaság, és az emberek iránti szeretetet. Ezt látom a fiamon is, aki ugyancsak a gödöllői egyetemre jár, a környezetgazdálkodási agrármérnök mestérszakra. Nem láttuk, nem éltük meg, nem tudjuk mindazt amit ő, de nagyon sok mindent tanulhattunk tőle és általa. Egyre kevesebben vannak köztünk olyanok, akik akarnak és képesek másokért tenni, de Ő ilyen volt. A családban és a nagyobb közösségekben is igyekezett segíteni, gondoskodni, így tettei és példája sokunk életére volt nagy hatással.”

Szívünkben-lelkünkben őrizzük emlékét!

A MOSZ tagsága és vezetése